

att många människor kommo till honom och begärde hans råd i viktiga angelägenheter.

»Hvem kommer?» frågade farmor.

»Ah — Sned-Petter och alla,» svarade Per.

Farmor var lätt på foten, men hon hade ändå icke mycken lust för långturer. Hon gaf sig icke gärna af längre än till Thurid i boden eller till Halgrins Thora på Bergavolden. Dessa två ansåg hon för de bästa kvinnor, som Gud hade skapat, ja, rent af för makalösa! Hon sade ofta, farmor, att det rakt inte gick för sig att vara snällare, än de voro. Detsamma tyckte jag, i synnerhet när jag fick grädde eller tjärnmjök af dem.

De voro ofta hemma hos oss. Men det kunde hända, att de ibland voro vid dåligt lynne, och då fordrade de, att farmor skulle vara vänligare än vanligt emot dem.

Sådant har jag känt, jag också. Jag är inte likadan alla dagar. Nej, visst inte. Ibland blir jag ond för den allraminsta motgång. Och ibland kan jag tåla bra mycket utan att alls bli ond.

Så var det också med kalvarne. Vissa dagar kunde de ge sig till att stå nere i backen och stura, alldeles som om de råkat ut för en riktig olycka, eller som om de hade sålt smör och inte fått några pengar för det.